

Παναγιώτης Κερασίδης

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ

Καθώς επιστρέφω
 απ' τὸ ἄχρηστο σπίτι τῆς σημερινῆς ἄγνωστης
 μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα
 θγάζω μιὰ φωτογραφία
 σὲ αὐθόρμητη ἥρωική στάση
 κι ἀμέσως μετὰ δίνω μιὰ ἀπεριόριστη μπουνιὰ
 σ' αὐτὸν ποὺ ὥρα τώρα μοῦ τὰ ἔχει πρήξει
 ὅλο γυρεύοντας κάτι νὰ μοῦ πεῖ
 σκύβοντας τὴν προσεκτικὴ μουσουδά του
 ὅλο καὶ πιδὸ κάτω
 μᾶλλον μήπως καὶ καταφέρει νὰ δοκιμάσει τὰ λουλούδια
 ποὺ ἐπίτηδες ἔχω θάλει στὰ πόδια μου
 μιᾶς κι ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀμφισβητῶ
 καὶ νὰ προκαλῶ τὴ φάτσα μου,
 καὶ μετὰ, τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ δέχτηκα σήμερα
 ἦταν ὅτι εἶδα κι ἄκουσα κάποιον
 νὰ μιλάει γιὰ τὴ ζωὴ
 μ' ἕναν τρόπο ἠλίθιο μὰ πολὺ σεβαστόν,
 ἐπειτα ἀπαλλάχτηκα
 απ' τὴν καθημερινὴ συνήθεια τῶν ματιῶν
 ν' ἀποθανατίζουν ποιητικὰ τὴν κίνηση
 — ἐξύπνησα ποὺ λένε ἀπὸ λήθαργο —
 κι ἔστειλα στὸ διάολο
 ἕλες τίς φανταχτερές διτρίνες τῶν βιβλιοπωλείων.
 Τὸ δάσος ἀνασαίνει καλύτερα
 γιατί κάθε σπίτι τώρα ἔχει τὸν κῆπο του.

Μαρία Λαγγουρέλη

ΑΡΧΗ

Ἐσχύγονται οἱ στρατιῆς στὴ νύχτα
 Ἄπὸνερα κι ἕνα παραθυρόφυλλο ποὺ τρίζει
 Ἔτσι τελειώνουν οἱ γιορτὲς
 Ἔτσι ἀλλοιώνεται τὸ Πάντα
 Καὶ ξαναγυρίζει
 Παιδιὸ βυζαίνοντας τὸ δάχτυλο
 Ὅλα
 Χωρᾶνε σ' ἕνα Κυριακάτικο ἀπόγευμα
 Ἡ προετοιμασία τὰ θεγγαλικά οἱ χορευτάδες
 Οἱ σφαγμένοι τὸ ἀνατρίχιασμα ὁ κορεσμός
 Οἱ μαύροι οἱ λευκοὶ τ' «ἀντίο φίλε»
 Τὰ ξεραμένα στόματα τῆς μάνας ἢ προφητικὴ κραυγὴ
 Τ' ἀνείπωτα τῆς ποίησης
 Κι ἡ σιωπὴ τῆς σήψης
 Ὅλα
 Ἀκόμη καὶ τὰ λόγια σου